

MALONUMU
ieškotojas

RICHARD MASON

Sofoklis

RICHARD MASON

Malonumų
ieškotojas

Sofoklis
Vilnius, 2013

Aukso Vingis
1907 m. Amsterdamas

Pitas Barolas buvo nepaprastai patrauklus daugumai moterų bei nemažai daliai vyrų ir tai suprato dar paauglystės nuotykių laikais. Dabar buvo pakankamai subrendęs šiuo pranašumu pasinaudoti, pakankamai jaunas nesikuklinti ir pakankamai patyręs suvokti, jog jo žavesys, kaip ir anksčiau, gali turėti lemiamą reikšmę.

Kai Centrinėje stotyje žengė iš traukinio, atvykusio iš Leideno, į sukuriuojančią spūstį, jį nepastebimai atsisukę nužvelgė keli praeiviai. Pitas buvo atviro veido, mėlynomis besišypsančiomis akimis ir griežtų linijų nosimi, palei ausis sukosi vešlios juodų plaukų garbanos. Vyro ūgis buvo vos aukštesnis už vidutinį, tačiau jis buvo raumeningas ir dailiai sudėtas, o žmonės, žvelgdami į stiprias, švelnias jo rankas, spėliodavo, kokie jausmai užplūstų nuo jų glamonių.

Šį šaltą vasario rytą viena iš tų rankų laikė voka, per didelį jo angliško kirpimo kostiumo kišenėms. Jame buvo universiteto diplomo kopija ir profesoriaus, skolingą paslaugą jo tėvui, rekomendacija. Kirsdamas judrią Prins Hendrikade

gatvę Pitas galutinai pasiryžo elgtis taip, kaip nusprendė vos sulaukęs Jakobinos Fermiolen-Zikerts kvietimo atvykti į pokalbį dėl darbo: kaip jiems lygus pasibels į paradines duris – ne prie tarnų įėjimo.

Potencialių jo darbdavių šeima gyveno nuostabiliausioje vietoje šalia įspūdingiausio Amsterdamo kanalo. Iš laikraščių Pitas žinojo, kad Martenas Fermiolenas-Zikertsas lūšnynų gyventojams dalija duoną ir yra reikšmingai prisidėjęs prie geriamojo vandens sistemos įrengimo vargingiausiuose miesto rajonuose. Žinojo, jog jam priklauso prašmatniausias šalies viešbutis ir kelios panašios įstaigos, išsibarsčiusios po visą Europą. Pitas šį tą žinojo ir apie jo dukras Konstanciją bei Luizą, jų lyderystę protingų jaunų žmonių būrelyje ir nerimą, kurį merginos, kaip buvo manoma, kėlė savo motinai Jakobinai. Apskritai jie buvo užsitarnavę spalvingos, šiuolaikiškos ir labai turtingos šeimos vardą – Pitas buvo tikras, jog šios trys savybės praskaidrins nykų išlepinto berniūkščio mokytojo darbą.

Neskubriais žingsniais perėjo Blaubergvolio atkarpą ir kirto Herengracho kanalą. Ramiai atlaikę trijų šimtmečių suirutę nuo abiejų jo krantų į pasaulį žvelgė namai, statyti septyniolikto amžiaus magnatams. Aukšti ir grakštūs pastatai nė kiek nepriminė pompastiškų Paryžiaus turtuolių namų, kuriuos jam buvo rodžiusi motina, bet jų gyventojai buvo nenuginčijamai pasiturintys – gausybė langų subtiliai reklamavo prabangą.

Pasukęs į kairę Pitas pasijuto lyg trauktų tolyn nuo Leide-no, nuo tamsaus Hermano Barolo namelio Pitserskerkhofo

gatvėje ir nuo prie jo derančio universiteto raštininko gyvenimo. Ketverius metus Pitas padėjo tėvui drausminti delspinigių bibliotekai nemokančius, nusirašinėjančius ar prastos reputacijos moterų kompanijose prigautus bakalauro studentus. Iš šių jaunuolių išmoko turtuoliams būdingo nerūpestingo pasipūtimo, bet neturėjo jokio noro paskui juos lakstyti amžinai.

Prisidengė burną švaria nosinaite ir giliai įkvėpė. Palyginti paprastas gyvenimas nedideliame miestelyje neparuošė jo tokiai tulžingai nuo kanalo kylančiai smarvei. Tvaikas buvo daugiasluoksnis, jo gelmėse tvyrojo sūrio luobelės, pūvantys batai, žiurkių šlapimas, žmonių išmatos, žibalas, degutas ir iš uoste stovinčio krovininio laivo ištekėję chemikalai. Susimaišę šie kvapai tiesiog dusino, bet jį pralenkiantys žmonės į dvoką nekreipė jokio dėmesio. Pitas buvo tikras, kad su laiku taip pat prie jo pripras.

Paspartino žingsnį. Kuo didesnis pastato numerio skaičius, tuo aiškesnės architektūros šnabždesių užuominos: čia gyvena turtingi ir garsūs žmonės. Ankstesniuose kanalo ruožuose vyravusių siauresnių dviejų ar trijų langų pločio namų buvo matyti vis mažiau. Perėjus Nyvešpychelstrat gatvę, jie apskritai dingo. Netrukus siauriausi namai buvo jau keturių langų pločio. Kuriame gyvena jie? Žvilgtelėjo į kišeninį laikrodį. Iki susitikimo dar buvo likę dvidešimt minučių. Norėdamas likti nepastebėtas kirto kanalą ir toliauėjo kita jo puse.

Pasirodęs namas su šešiais langais apatiniame aukšte įspėjo apie dar didesnę prestižą ir Aukso Vingio rajono

pradžią. Pitas pajuto panikos dūrį. Studijavo jis ne itin uoliai ir rekomendacinis profesoriaus laiškas nebuvo pernelyg nuoširdus – pastabus skaitytojas tai pajustų. Pitas buvo kur kas gabesnis už daugelį galinčių savo gebėjimus įrodyti formaliais dokumentais, bet šis argumentas jam greičiausiai nepadėtų. Laisvai kalbėjo prancūziškai – jo motina Nina buvo paryžietė, – gana gerai mokėjo anglų ir vokiečių kalbas, tačiau fortepijonu grojo vidutiniškai, o skelbime buvo pabrėžtas Egberto Fermioleno-Zikertso muzikinis genialumas ir reiškiamas pageidavimas, kad mokytojas atitiktų jo lygį ir gebėtų toliau puoselėti šį vaiko talentą.

Stengdamasis susikaupti atsisėdo ant plieninio suoliuko tarp dviejų medžių. Jo kvalifikaciją patvirtinantys dokumentai ne patys geriausi, bet net ir sulaukęs vos dvidešimt ketverių Pitas buvo pakankamai išmintingas suvokti, kad žmonės sprendimus priima remdamiesi ne vien simboliais, suguldytais popieriaus lape. Šiaip ar taip, namų mokytojas – tai ne eilinis tarnas. Atrinktasis kandidatas pietaus su šeima, o ne patarnaus jai, be to, buvo tikras, kad tokie *à la mode** žmonės kaip Fermiolenai-Zikertsai vertina įdomius pokalbius, nors į skelbimą šis reikalavimas ir nepateko. O tai jis sugebėjo puikiai – žavėjimo meno buvo išmokęs dar vaikystėje.

Jis išsitraukė Jakobinos laišką ir ant užpakalinės voko pusės ėmė braižyti išpūdingo griežtų linijų priešais stovinčio namo fasado eskizą. Įveikęs sudėtingą vandens ir plytų

* Stilingi. (*Pranc.*)

perspektyvos įamžinimo užduotį, pajuto ramybę ir pakilią nuotaiką. Atsistojo ir patraukė tolyn, o priėjęs dar vieną kanalo linkį pastebėjo namą numeriu 605.

Nors Pitas Barolas vilkėjo šiltu kašmyro paltu su akso mine apykakle, kuri padėvėtą buvo nusipirkęs iš pasiturinčio studento, turėjusio neatidėliotinų skolų, tačiau pagalvojęs, jog gali būti, kad greitai miegos viename iš kambarių šio pastato viršutiniame aukšte, pajuto, kaip jį nupurtė drebulys. Namas buvo penkių aukštų ir penkių langų pločio, šimtuose stiklų žvilgėjo kanalo ir dangaus atspindžiai. Paradinės durys buvo antrame aukšte, iki jų vedė dailūs dvigubi pilko akmens laiptai, gražūs balto gipso išraitymai švelnino stačiakampių plytų fasado griežtumą. Nepaisant pastato dydžio, jis visai nerėžė akies ir nebuvo per daug išpuoštas, tai galėtų rodyti savininkų neužtikrintumą.

Pitas kuo širdingiausiai nusprendė, jog namo dizainas puikus.

Žengdamas tiltu jo link pastebėjo, kaip pro tarnų įėjimą po laiptais išeina vyras, ne vyresnis kaip trisdešimties. Ap sirengęs buvo prastai – kostiumu, pirktu lieknesniais laikais, kurį, akivaizdu, išitraukdavo tik ypatingomis progomis. Šiek tiek priminė jaunuolį, praėjusią vasarą atkakliai siekusį Pito palankumo – buvo tamsus ir susikūprinęs, nuolaidžiu smakru ir riebia nosimi. Anam vyrukui Pitas nepasidavė, nesiruošė leisti įveikiamas ir šio. Varžovas pasuko stoties link ir Pitas pastebėjo, kad nenuėjęs nė šimto metrų šiek tiek pritrūko oro. Šis vaizdas jį pralinksmino.

Pitas pasitaisė kaklaraištį. Jam jau besiruošiant lipti laiptais paradinių durų link, atsidarė tarnų durys ir moteris griežtu smakru tarė:

– Jūs – ponas Barolas? Laukėme jūsų. Ar būtumėte toks malonus ir užeitumėte į vidų?

Tuoju pat išnyko kanalo smarvė, ją pakeitė tobulai apskrudusio obuolių pyrago saldumas, kurį dar labiau sustiprino grindų vaško bei švariai ištrinktų plaukų kvapai ir didžiulės oranžinių rožių puokštės, pamerktos ant stalo šalia indų sandėliuko, aromatas.

– Aš esu ponia de Lėu, namų ūkvedė. Prašau sekti paskui mane.

Moteris nuvedė jį į didžiulę virtuvę, paskirtą ramiam choreografiškai tikslaus darbo našumui. Simpatiškas maždaug Pito amžiaus vaikinai laikė atdaras ažuolines iš vidaus baltu stiklu dengtas duris milžiniško kampe stovinčio šaldytuvo, į kurį viena tarnaičių dėjo blizgančią želė formelę.

– Hilde, atsargiau! – šiurkščiai perspėjo Pito vedlė. – Ar galėčiau paimiti jūsų paltą, pone Barolai? Ponas Bliokas padėdės jus į viršų.

Tarpduryje apsirengęs tamsiu fraku pasirodė ponas Bliokas – išsipustęs, šeštą dešimtį bebaigiąs, skrupulingai nusiskutęs vyras. Vyriausiojo liokajaus žvilgsnyje Pitas išskaitė nerimą keliantį susižavėjimą – atsakyti tuo pačiu jis negalėjo.

Tomis retomis progomis, kai Pitas Barolas miegodavo su vyrais, pasistengdavo, kad jie būtų atletiško sudėjimo ir panašaus amžiaus. Liokajus neatitiko nė vieno iš šių kriterijų.

– Prašau čia, pone Barolai.

Ponas Bliokas išėjo iš virtuvės ir siaurais laiptais užlipo į prieškambarį. Pitas nenorėjo pasirodyti provincialus, todėl stengėsi, kad jo išraiška neišduotų kambario daromo įspūdzio. Marmuro plokštes, nusagstytas retais rausvais ir pilkais taškeliais, vainikavo romantizmo įvaizdžiai. Ant pusmėnulio formos stalo stovėjo sidabrinis dubuo, pilnas vizitinių kortelių. Po paausuotu žibintu ponas Bliokas pasuko į dešinę ir nusivedė Pitą prie atvirų durų koridoriaus pradžioje, pro kurias buvo matyti aukšti prancūziško tipo langai.

Praeidamas pro valgomąjį Pitas prabėgomis pastebėjo šviesiai žaliais bei auksiniais tapetais išmuštas sienas ir penkiems žmonėms padengtą stalą – vadinas, Konstancija ir Luiza pietaus kartu su šeima. Laikraščiuose buvo skaitęs, kad namuose jos valgydavo retai, taigi gana taikliai nuspėjo, jog dukros taip elgiasi iš smalsumo, norėdamos pamatyti naująjį brolio mokytoją.

Jis troško susipažinti su jomis ir susidraugauti.

Trys statulos po stikliniu kupolu iš viršaus žvelgė į raudonais minkštos vilnos kilimais nuklotus, į viršutinius aukštus vedančius laiptus. Ponas Bliokas pravedė Pitą pro juos ir palydėjo į kambarį su prancūziškais langais per visą sienos aukštį – mažytį iš stiklo ir akmens surestą aštuonkampį, kuriame stovėjo dvi nepaprastai kietos sofos. Šis gestas la-

bai akivaizdžiai parodė, kad svetainės prabanga skirta žymesniems ir svarbesniems žmonėms nei jis, o kadangi Pitui Barolui buvo būdingas stiprus prigimtinės savivertės pojūtis, toks sprendimas jį įžeidė ir vyras pasiryžo užkariauti simpatijas žmogaus, nuo kurio priklausys jo laisvė.

Liokajus pasišalino. Pitas padėjo voką su dokumentais ant tokio grakštaus staliuko, kad, rodėsi, jis vos pakelia šią naš-tą, ir atsisėdo laukti. Virš jo kabojo sietynas su penkiais pauksuotais smerkiamai jį stebinčiais grifonais, atrodė, tarsi kiekvienas iš sparnuotųjų liūtų žvelgtų į jo sielą ir liktų nepatenkintas jos turiniu. Sužinojus ponios Fermiolen-Zikerts vardą, iš pradžių jam į galvą šovė plaukuotų patriarchų atvaizdai, tikėjosi, kad moteris nebus labai bjauri. Su bjauriomis moterimis sunkiau flirtuoti.

Kai pasigirdo lengvi žingsniai plytelėmis ir pasirodė Jakobina, Pitas buvo maloniai nustebęs. Moteriai ėjo keturiasdešimt šešti metai, tačiau ji tebebuvo išlaikiusi dailų atletiškos jaunystės liemenį ir vikrius aukštuomenės damos judesius. Ji dėvėjo šviesiai žalią dieninę suknelę aukšta nėri-nių apykakle ir neilgu šleifu – daugeliu aspektų nepraktiškas rūbas, tačiau Jakobinai Fermiolen-Zikerts nebuvo jokio reikalo būti praktiškai.

– Laba diena, pone Barolai, – ištiesė jam ranką ir tvirtai paspaudė. – Prašau nesistoti.

Bet Pitas jau buvo atsistojęs ir droviai nusišypsojo. Jakobina įsitaisė ant vienos iš sofų ir tarė:

– Atleiskite už nepatogumą. Mano vyras labai vertina Liudviko XV laikų stiliaus baldus, o jų audinys per daug plonas, kad būtų galima pakeisti spyruokles. Ar išgersite su manimi arbatos?

– Mielai.

Ekstravagantiškai išpuoštu telefonu Jakobina užsakė arbatos ir užkandžių.

– Ar galėčiau dabar pamatyti jūsų dokumentus?

Gal ir nebloga mintis atsikratyti šių trukdžių pačioje pradžioje. Tiesdamas popierius, Pitas sugavo Jakobinos žvilgsnį ir suprato padaręs palankų pirmą įspūdį. Ir iš tiesų, Pitas kvepėjo ir buvo apsirengęs kaip tikras džentelmenas, tai Jakobinai liudijo patikimumą, nors dar nebuvo to įsisąmoninusi. Ji metė žvilgsnį į puslapius rankoje, įsitikino, kad Pitas universitete yra įgijęs šioms pareigoms eiti pageidaujamą laipsnį, ir paprašė:

– Papasakokite apie savo šeimą. Jei neklystu, jūsų tėvas dirba raštininku Leideno universitete, tiesa?

– Taip, ponია.

Hermanas Barolas ėjo garbingas pareigas seniausio Olandijos universiteto administracijoje. Šią informaciją Pitas pateikė vengdamas paminėti, kad tokios darbo vietos paprastai tenka niekingiems despotams, nesugebėjusiems užimti įtakingesnių pozicijų.

– O jūsų motina?

– Ji mirė, kai buvau septyniolikos. Dirbo dainavimo mokytoja.

– Apgailestauju. Jūs dainuojate?

– Taip, ponias.

– Nuostabu. Mano vyras taip pat.

Būtent motinos, dainavimo mokytojos, dėka Pitas sugebėjo išskaityti Jakobinos Fermiolen-Zikerts veide subtilius, ne vien profesinio susidomėjimo pėdsakus daug anksčiau, nei ji pati suvokė savo simpatiją. Vos sūnus pradėjo vaikščioti, Nina Barol ėmė bendrauti su Pitu taip, lyg jis būtų išsilavinęs, žavus bendraamžis ir artimas draugas. Ji taip atvirai aptarinėjo savo mokinių asmeninį gyvenimą, kad šie apie tai sužinoję būtų pakraupę, o vėliau, kai akompanuodavo pamokose, berniukas turėjo daugybę galimybių stebėti, ką motina turėjo omenyje. Todėl dabar nepaprastai jautriai įžvelgdavo slaptų jausmų ženklus. Atsakinėdamas į Jakobinos klausimus gėrė į save gausybę detalių moters, kurią galbūt pavyks įtikinti pakeisti jo gyvenimą. Buvo akivaizdu, jog jai labai svarbu elgtis padoriai. Tačiau jos padorumas ne atrodė stipresnis nei kitų gerbtinų moterų, kurios dėl Pito su džiaugsmu pamiršdavo savo elgesio normas.

– O kaip ponas Egbertas? – paklausė jis.

Atnešė arbatą ir Jakobina išpilstė ją į puodelius.

– Mano sūnus nepaprastai protingas, vis dėlto kartais tokie protiniai gabumai gali tapti našta. Jis visada buvo lakios vaizduotės. Tiesą sakant, skatinau ją. Bet galbūt buvau jam pernelyg atlaidi. Mano vyras galvoja, kad su juo reikia

elgtis griežčiau, taigi dabar ieškau mokytojo, gebėsiančio suderinti valdingumą ir švelnumą, – šią kalbą Jakobina dėstė kiekvienam iš šešiolikos iki šiol apklaustų kandidatų, tačiau, ištarusi žodį „švelnumas“ Pitui Barolui, žvilgsnį staiga nuleido jam į rankas, tarsi šios tobulai atitiktų jos paieškų kriterijus. – Mokosi Egbertas labai gerai. Kalba angliškai, vokiškai ir prancūziškai, pagirtinai drausmingai skiria daugybę laiko muzikos pamokoms. Tiesą sakant, jis jau seniai praaugo visus mokytojus, kuriuos sugebėjau jam rasti. Deja...

– Galbūt jis drovus?

– Neypač, pone Barolai. Susipažinęs su juo net nepagalvotumėte, kad kas nors negerai. Bėda ta... Jis nenori išeiti iš namų.

– Nenori?

– Galbūt negali. Turėjome gauti specialų leidimą mokyti jį namuose. Į sodą paskutinį kartą buvo išėjęs prieš pusantų metų, bet nuo aštuonerių visiškai atsisako eiti į gatvę. Iš pradžių stengėmės jį įkalbėti, vėliau bandėme priversti, deja, tai sukeldavo baisius priepuolius, būdavo nepakeliama žiūrėti, todėl turėjau nutraukti vyro pastangas. Turbūt pasielgiau neteisingai, tačiau motinai labai sunku matyti taip išsigandusį savo vaiką ir nieko nedaryti.

– Žinoma.

– Taigi situacija tokia. Mums reikia namų mokytojo, kuris sugebėtų... atrasti Egbertą, kad ir kur jis pasiklydęs, ir sugražinti jį mums.

Tai jau ketvirtas kartas šiandien ir dvyliktas šią savaitę, kai Jakobina buvo priversta žemintis ir nepažįstamajam atvirai išpažinti savo motinystės nesėkmes. Šia patirtimi ji nesimėgavo. Bet Pito veide atsispindintis mąslus rūpestis, sudarantis malonų kontrastą ankstesnių kandidatų sumišimui, įkvėpė moterį atskleisti jam dar daugiau.

– Per daug jį lepinau, kai buvo mažas, pone Barolai. Turėjau įdiegti daugiau narsos, tačiau to nepadariau, ir dabar jis net nedrįsta išeiti ant lauko laiptų. Ar turite patirties su sunkiais vaikais?

Pitas neturėjo patirties su jokiais vaikais.

– Gyvendamas universiteto miestelyje susiduri su daugybe neįtikėtinų keistenybių, – apgalvojęs atsakė.

Stengdamasi nusišluoti kylančias ašaras, Jakobina šyptelėjo. Ji labai mylėjo visus vaikus, bet Egbertą stipriausiai, nes jam labiausiai jos reikėjo. Gurdėtelėjo arbatos.

– Būtina, kad mokytojas gebėtų bendrauti su juo per muziką. Jis atsidavęs muzikai.

– Nuo devynerių metų buvau mamos ir jos mokinių *répétiteur**.

– Puiku. Gal pagrotumėte man ką nors dabar?

– Su malonumu.

Jakobina pakilo.

– Nuvesiu jus į muzikos kambarį. Egberto seserys, mano dukros Konstancija ir Luiza, ištrėmė jį į namą šalimais. Laimė, jis priklauso mano tetai, kuri dabar didžiąją metų dalį

* Akompaniatorius. (*Pranc.*)

praleidžia Baden Badene. Specialiai įstatėme duris, kad Egbertui nereikėtų išeiti į gatvę. Turbūt neteisingai pasielgėme, tačiau kartais grojimas jį... apsėda, o Luizos klausia itin jautri. Tetos svetainėje jis gali niekam netrukdydamas triukšmauti kiek tik nori.

Nusivedė Pitą į valgomąjį, kur vienoje židinio pusėje jis pastebėjo tapetais gudriai paslėptas duris. Jakobina jas pravėrė į juodomis ir baltomis plytelėmis išklotą prieškambarį, šis buvo gerokai mažesnis nei Herengrachto gatvės 605 numeriu pažymėtame name.

Pitas prilaiškė duris ir praleido Jakobiną pirma savęs.

Jakobina Fermiolen-Zikerts į tetos namus buvo atsivedusi daugybę vyrų, norėdama išgirsti juos skambinant sunkiu „Bösendorfer“ fortepijonu – artimiausiu Egberto patikėtiniu. Vedėsi juos ten viena ir niekada nesijautė nė kiek nejaukiai, tačiau kai slaptosios durelės trinktelėjo už gražuolio Pito Barolo, staiga pasijuto besielgianti nederamai. Ji perėjo kambarį ir atidarė svetainės duris.

– Egbertas šiandien lovoje. Jis greitai persąla, todėl stipriai prikaitiname šį kambarį.

Iš tiesų buvo labai karšta. Po langais su tamsiai mėlyno aksomo užuolaidomis burbuliavo dideli paaukuoti radiatoriai.

– Jeigu jums per šilta, galite nusivilkti švarką.

Pitas taip ir padarė, tada atsisėdo prie fortepijono, svarstydamas, ką pagroti. Nebuvo virtuozas ir nuo minties, kad tas darbštuolis riebia nosimi gali nustverti iš jo šią progą, susuko skrandį. Laukdamas įkvėpimo atidarė instrumentą ir atmintyje iškilo motinos žodžiai, jog vienintelė tonacija meilei išreikšti yra mi bemol mažoras. Žvilgtelėjo į Jakobiną. Ji nebuvo panaši į moterį, kurios kūniškas apetitas būtų tinkamai patenkintas, o kambario temperatūra kuo puikiausiai tiko švelnumui.

Ką ji galėtų sau leisti?

Smalsumas išsiaiškinti įžiebė senas, prigesusias pagundas – tai nebus pirmas Pito Barolo flirtas nuo fortepijono kėdutės. Dvejojo, apgalvojo gresiančius pavojus. Bet adrenalinas jau tekėjo kūnu ir vertė rizikuoti.

Ponia Fermiolen-Zikerts norėjo valdingo ir švelnaus mokytojo. Pagros jai ką nors lėto, jausmingo, tačiau ne per sunkaus, geriausia mi bemol mažoro tonacija. Bet ką? Jakobina apėjo fortepijoną ir pasisuko veidu į Pitą, kaip darydavo jo motinos mokiniai. Jai einant pro šalį, Pitas užuodė kvapą – rožių vanduo, muskusas bei rankomis skalbti apatiniai – ir jam kilo mintis, kad antrasis Šopeno noktiurnas atitiktų visus jo muzikinėms vilionėms keliamus kriterijus.

Ninos Barol natose buvo pažymėta, kad šis kūrinys atliekamas *espressivo dolce* – švelniai ir išraiškingai, – ir Pitas pradėjo skambinti iš atminties lėtu švelniu *andante*. Fortepijonas buvo aukščiausios klasės bei neseniai suderintas ir teikė jo pasirodymui subtilumo, kokį retai pavykdavo pasiekti skambinant motinos pianinu.

1907 m. į be galo turtingos šeimos namų Amsterdame duris pasibeldžia žavus ir ambicingas Pitas Barolas. Jis kuo puikiausiai žino, kad krinta į akį ne tik daugeliui sutiktu moterų, bet ir vyrų. Pasiryžęs tapti garsios šeimos sūnaus mokytoju, Pitas atranda prabangą, kokios visada troško, kartu leisdamas sau draudžiamą malonumą – suvilioti vieną iš trijų šeimos moterų. Jaunas ir drąsus herojus suvokia, kad riba tarp turtais įvertintos sėkmės ir gniuždančios nesėkmės prarajos – plona tarsi skustuvo ašmenys. Tačiau dėl malonumų Pitas linkęs rizikuoti, jo gyvenimas per akimirsnį pasikeičia, tik ne visai taip, kaip norėtųsi.

Romano veiksmas veda skaitytoją iš prabanga alsuojančio Amsterdamo į finansų krizės krečiamą Niujorką, o galiausiai nukelia į paslaptinę Keiptauną. Autorius atkuria jausmingą to meto visuomenės paveikslą, atskleidžia jį per gyvus dialogus ir autentiškas detales. Pagrindinis veikėjas alsuoja seksualumu, yra atviras ir toks pikantiškas, kad skaitytojas nejučia nurausta. Apie tokį gyvenimą paslapčia svajoja dauguma.

www.sofoklis.lt

9 786094 441134